

Jaz sem se začudil, čemu da bi tudi jaz hodil tja. Toda nisem dosti izpraševal in sem naredil to. Še kar lahko sem notri prišel, ker sem bil suh. Stopiti sem moral navzdol, kamor je peljala luknja po nekakšnih v steno izdolbenih stopničkah. Ko sem prišel doli, sem bil okroglih pet metrov pod kuhinjskimi tlemi. Zraven mene je stal Jožef in puhal cigareto. Poleg mene je medlo svetila leščerba in za silo osvetljevala čudni podzemni prostor, iz čigar sten je polzela vlaga in se strjevala v nekakšne kapnike.

»Kaj ni lepo tu?« je rekel Jožef.

Nič nisem odgovoril, ker sem si tačas razgledoval prostor na okoli.

»Kaj, ko bi kar tukaj sedaj bila?« je tedaj vprašal Jožef.

Pogledal sem njega, tako čuden je postal naenkrat, in skomignil z rameni. Začel sem sumiti, da se je mehanikarju zmešalo, ker je najbrž prej kakšno duševno pretres doživel. Misel, da bi tu ostal, se mi je zdela strašna, upoštevaajoč razmere tega čudnega brezna. Tu ostati se mi je zdelo točno isto, kot samomor storiti. Ob tem me je silni mrzav stresel navzdol po hrbtenici in zaželel sem si izginiti od tod.

»Mislil sem, da bi tu kar skozi in skozi bila,« je spet dejal in si na tla namestil jopič, da je na udobnem sedel, ko se je usedel.

»Pa zakaj, Jožef, bi ti rad tu ostal, ko je pa tako kot grob?« sem vprašal in ga pozorno motril. Ni se genil, temveč se je rahlo nasmehnil. Potem sem ga vprašal, zakaj bi moral biti tudi jaz tu, če že on hoče na vso moč biti.

»Zato, da ne bi bil sam,« je tedaj dejal.

»Ti boš kar tu ostal radi mene, samo da me ne boš begal. Jaz ne morem ostati s tabo, ker čutim, da bi se samo narobe z mano obrnilo.«

Še eno stvar sem hotel reči, pa me ni poslušal. Tako sem pa tiho zasukal telo in s čudnim občutjem začel plezati stopnice. Medtem sem nekajkrat navzdol pogledal, pa se ni nič videlo. Smuknil sem skozi vratca, in se spet znašel v kuhinji. Odprašil sem si obleko, zaprl vratca, jih zaklenil in nazaj k njim spet primaknil pralni stroj.

Spet sem sedel na stol blizu vratc in začel s čudnim občutkom preišljevati, kako imam Jožefa.

LIRIČNI DOGODEK S POLJA

Nekoč sem hodil po polju, ki je bil raven na vse strani in ves posejan s pšenico, ržjo in koruzo. Sonce je že postajalo rudeče in šibko, prelep večer se je kanil delati, mehka toplina je vladala nad zemljo. Jaz pa sem zložno stopal po potki, ki je peljala po sredi vsega tega.

Kar sem nekaj sto korakov izpred mene ugledal zamegljeno žensko silhueto, kako se izvija iz mraka in daljave. Bilo je mlado dekle, ki je na glavi in v eni roki nosilo lončene vrče. Previdno je stopalo, da ne bi eden njih padel na tla in se razbil. Ko je bilo že blizu mene, je upočasnilo korak in povесilo glavo, a le za toliko, da ni streslo vrča. Ta krotkost me je prevzela s prelepo melanholijo in sklenil sem, da se ob dekletu ustavim. Ko sem jaz to naredil, je tudi ona naredila isto in tako sva stala eden proti drugemu tiho nekaj časa. Tedaj sem jaz rekel, da ji lahko pomagam nesti vrče, ki so bili izpolnjeni z vodo. Nič ni rekla, a jaz sem ji vseeno vzel dva vrča, se

obrnil in začel hoditi v njeno smer, ki je šla proti njeni domačiji. Počasi sva hodila jaz in ona za menoj in utajena melodija je prišla iz njenega grla, pa še te ne bi slišal, ako veter ne bi srečno zavel od nje k meni.

Tako sva midva hodila v tišini in melodiji, sonce se je skrilo izza nizkega holma in nosila vrče. Na trenutke mi je bilo, da bi zavrgel vrče, se obrnil in jo objel in jo poljubil. A nisem si upal. Potem pa mi je telo spet tako močno sla stresla, da sem komaj se drževal. Premišljeval sem, kaj bo potem, ko bova prišla na njeno domačijo, ali bom potem slišal njen glas in ime. Postajalo je vedno bolj temno, a domačije se nobene ni dalo slutiti v daljavi, le melodija se je še vedno narahlo čula. Tedaj sem končno v zraku začutil nekaj tako strašnega, da sem odvrget vrče v stran, se obrnil in hotel poljubiti dekle. Pa je zgolj majhen polh tekel čez stezico, majhna žaba skakala ob njenem robu, vrana izletela iz koruze, zarja se rdečila na zahodu, nekaj sto korakov izpred mene pa sem ugledal zamegljeno žensko silhueto, kako se bliža in izvija iz mraka in daljave.

POSTOPNA VZPOSTAVITEV RAVNOTEŽJA

Nekoč sem padel v posebej zanimivo okoliščino in ambijent, ki se je sestavljal iz kakih petih ljudi, pomemben od njih pa mi je bil le eden. Vstopil sem namreč v prostor, kjer so ljudje nekaj kramljali med sabo in se v prvem hipu še zmenili niso zame. Jaz pa sem moral najti neko osebo, ki sem jo izgubil pred letom dni, brez nje pa nisem mogel živeti naprej. Takole je potem bilo:

Vstopim v tisto posebno okolje, nikogar nisem poznal in sem se moral hitro odločiti, koga naj ogovorim, kajti vseh skupaj se ni dalo. V hipu preletim obraze in si zberem najbolj prijetnega. Bil je to neki gospod z naočniki, ki je izdajal prijazno нрав. Stopim do njega in ga ogovorim. On me odpelje v neki kot k filodendronu in me naprosi, naj nadaljujem z zgodbo. V jedrastih besedah mu očrtam, kako iščem pogrešano osebo, kakšna je, koliko stara, moška, in kje sem jo nazadnje videl. Ko on spozna jedro, stopi k oknu, se zazre skozenj in mi pomiga, naj pristopim. Potem razgrne zaveso svilnato, da se vidi velik del sveta odspodaj. V njem zagledam tudi tisto pogrešano osebo, kako se giblje na nekem dvorišču in razklada težki tovorni avtomobil. Vzkliknem in zahtevam, da me izpusti oditi na to dvorišče, a me že drži za roko in me nikamor ne pusti. Kričim k pomoči, ali zaman, drugi gospodje nimajo časa in posluha zame. Podvomim ali je to še sploh resničnost ali pa le moraste sanje. Je resničnost. Zahtevam vsaj majhne razlage. In tedaj mi gospod z naočniki pove razlago.

»Jaz vas ne morem izpustiti,« pravi, »ker čim bi vi odšli tja v ono dvorišče poiskat vašo osebo, bi bila še ena dragocena oseba več na vekomaj izgubljena, da pa bi poznali neki postopek, kako vzpostaviti ravnotežje med onim dvoriščem in ostalim svetom, pa na žalost še ni mogoče. Zaradi tega vas lahko samo za roko primem, vam poiščem kako pravo pot za naprej, drugega ne.«

Tako grozno spoznanje bi me v trenutku prelomilo, ako se ne bi obenem domislil, da še ni vse izgubljeno.

Jana, Tomaž in jazt smo nekoč imeli razprostrt šotor poleg gozdnega potoka, da bi imeli vodo. Tako pa sem nekega jutra po-